

2022. november 14. hétfő

Zsolt 86,1-3 : *Figyelj rám, és hallgass meg, URam, mert nyomorult és szegény vagyok! Tartsd meg életemet, mert én a te híved vagyok! Istenem, szabadítsd meg szolgálodat, aki benned bízok! Légy kegyelmes, Uram, mert hozzád kiáltok mindennap.*

Mk 8,11-12:

Odajöttek hozzá a farizeusok, és vitatkozni kezdtek vele. Mennyei jelet követeltek tőle, hogy próbára tegyék. Jézus lelke mélyéből felsóhajtva így szól:

– Miért kíván jelet ez a nemzedék? Bizony, mondom nektek, nem adatik jel ennek a nemzedéknek.

Igehirdetés:

A farizeusok jelkérése a kenyérszaporítás jele után enyhén komikusnak tűnik. Viszont felismerhetjük benne saját csodaváró, jelekre vágyó énünket. „*Bárcsak világos jelet adna nékem az Úr! Mondjuk elhelyezhetne egy nagyobb összeget a nevemre egy svájci bankban.*” (Woody Allen) A viccet félretéve, ahogy a farizeusok elmentek Jézus csodái mellett és egyik sem volt számukra elegendő jel, mi is hasonlóan vagyunk. Sokszor jelekre vágyunk, de nem vesszük észre Jézus valódi jeleit.

A libáról és a lámpásról ismert Szent Márton püspök a IV. században élt és az első olyan ember volt, akit az egyházban úgy kezdtek szentként tisztelni, hogy nem volt vértanú. Van egy vele kapcsolatos történet, miszerint egyszer az ördög megjelent neki Krisztus képében. Díszes ruhákba volt öltözve ez az ördög-krisztus, és ez gyanús lett Mártonnak, ezért megkérte a jelenést: mutasd meg a sebeidet! És az ördög lelepleződött. Márton tudta, hogy Isten valódi jele, hogy a halálig szeret minket Krisztusban. Gondoljatok bele, hogy már a karácsonyi történetben milyen jelet ad az angyal: Gyermeket találtok pólyába takarva és jászolba fektetve. „A pásztorok számára a jel az, hogy nem találnak jelet, hanem egyszerűen a gyermekké lett Istent”- írja Benedek pápa. És a pásztorok felismerik ezt a „jelet”.

Ugyanez a Szent Márton az ismert jelenetben még katonaként és még csak a keresztségre készülő hittanulóként észrevesz egy fázó koldust és kettévágja a köpenyét, hogy a felét a koldusnak adja. Azt írja később, hogy amikor leszállt a lóról, akkor arra jött rá, hogy ezt a koldust úgymond neki szánta az Isten, vagyis azért nem vette észre más, mert neki kellett rajta segítenie. Márton éjszaka álmában Jézust látta, aki az ő köpenyének a felét viselte. Megértette, hogy a koldus volt Isten szeretetének a jele, és ez megváltoztatta az életét. Egy csata előtt leszerelt.

A tények mögül száműzött Isten időről időre átvérzi a történelem szövetét. Ami nyomot hagy rajta, oly véghetetlenül igénytelen, hogy kérdéses, valaha is föl tudunk érni hozzá? (PJ)

Varga Laci kaposvári püspökanya mesélte, hogy az egyik faluban, ahol szolgált, senki nem jött gyónni soha. Ő minden héten várta őket, de nem jött senki. Próbálta rábeszélni őket, prédikált, kérte őket, de nem történt semmi. Később ezt az időt arra használta, hogy imádkozott értük. Minden héten egy órát csak ezért a közösségért. Egy évig nem történt semmi. Egy év után egy alkalommal, mikor éppen indulni készült, látta, hogy jön valaki gyónni. Visszaült a gyóntatószékbe és meggyóntatta, ahogy kilépett az ember, jött a következő. Úgy mesélte, hogy eleinte még bosszankodott is, hogy nem ér oda időben a következő helyre, aztán, amikor az ötödik ember lépett be a gyóntatószékbe, akkor észrevette Isten jelét és elkezdett sírni.

Azt tanultam meg, hogy ahhoz, hogy Istent jeleit észrevegyük, nem kell svájci bankszámlát nyitnunk. Le kell viszont szállni a lóról, ez a farizeusoknak nem sikerült. Oda kell adjuk a kenyérünket-halainkat Jézus kezébe, és akkor tanúi leszünk a csodának, a jelnek. Ennek azt hiszem sokszor meg kell történnie, ahogyan a tanítványok sem egyből értették meg Jézust, nem vették észre a jeleket.

